

Преводът е направен по изданието:

ALLISON DuBois

WE ARE THEIR HEAVEN:

WHY THE DEAD NEVER LEAVE US

SIMON & SCHUSTER

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Litus“.

Copyright © 2006 by Smarter Than They Think, Inc.

© Любомир Кюмюрджиев, превод, 2017

© Издателство „Litus“, 2017

ISBN 978-619-209-034-0

АЛИСЪН ДЮБОА

Ние сме техният

РАУИ

ЗАЩО МЪРТВИТЕ НИКОГА НЕ НИ НАПУСКАТ

Превод от английски
Любомир Кюмюрджиев

Съдържание

Посвещение.....	7
Предговор.....	9
Въведение.....	15
Първа глава	
Отново тук.....	19
Втора глава	
Невидими, но присъстващи.....	67
Трета глава	
Медиум.....	107
Четвърта глава	
Да живееш с дарбите.....	125
Пета глава	
Нечия рожба.....	137
Шеста глава	
Ангели от хосписа	159

Седма глава

Трудните въпроси 173

Осма глава

Малко по-мъдра 195

Благодарности 203

За автора 204

Посвещение

Посвещавам тази книга на моя фантастичен съпруг Джо и на нашите невероятни момичета. Те направиха живота ми очарователен и изпълнен с дълбок смисъл. Не мога да намеря думи, за да изразя огромната си благодарност за тяхната обич.

Посвещавам тази книга също и на живите, както и на тези, които живеят отново – и особено на малката Линдзи Уелчъл, която почина рано, но остави следа в сърцата на мнозина.

Посвещавам „Ние сме техният рай“ и на някои от най-добрите медиуми и приятели, които някога са живели на този свят. Вие помогнахте да се прокара пътя за тези, които идват след нас, които се учат от нас и – надявам се – ще ни надминат.

Бих искала да благодаря на Лори Камбъл – една невероятна приятелка и също толкова невероятен медиум; на Джордж Далзел, който е най-енергичният и сърдечен човек, когото познавам; и на Сали Оуен, която не само е велик медиум, но и жена с благороден характер – изключителна личност без всякакво съмнение! След като напуснахме лабораториите, всички ние посветихме много години на науката, а сега продължаваме напред, като помагаме на нашите клиенти и на силите на реда и закона да извършат онази промяна, която сме предопределени да донесем.

Предговор

Джо Дюбоа

Откъде знам?

Преди още Алисън да завърши първата си книга, умът ѝ вече работеше върху тази. Тя дори знаеше, че заглавието ѝ ще бъде „Ние сме техният рай“ и имаше ясна идея за какво ще се разказва в нея. Алисън ми каза, че хората често я разпитват за рая. Замислих се. Страхотна идея – и аз обичам да си мисля за рая! Освен това ми беше много приятно, когато написах цяла една глава за първата книга на Алисън и сега се надявах да го направя и за тази... но пък кой съм аз, че да пиша за рая? Във всеки случай едва ли съм специалист в тази област. Не съм бил в рая, макар и да се надявам да отида там (е, не чак много скоро). Просто съм чел една книга на тази тема – тя беше полезно, но едва ли особено задълбочено изследване...

Аз съм специалист в други области. Например със сигурност познавам жена си – Алисън. А тя е експерт по въпроса какво се случва с хората, след като умрат. Това може и да прозвучи като твърде силно изказване, но аз знам какво говоря. Познавам тази чудесна жена вече тринадесет години. Познавам ежедневието ѝ. Виждал съм я в най-силните ѝ моменти, когато гордостта ѝ е вдигната и тя е готова да се изправи срещу целия свят. Виждал съм я как печели словесни битки с интервюиращи я радио журналисти, които се интересуват повече от дневния ред на предаването си, отколкото от това да разберат коя всъщност е Алисън или да научат нещо за живота след смъртта. Виждал съм я и като уязвима жена, когато

не воюва и не обяснява, а просто дарява с любов своето семейство като майка и съпруга. В такива моменти сърцето ѝ е отворено за нас и тя ми показва, че там аз имам своето място. Да бъдеш с Алисън е изключителна привилегия. Нека го кажа по-ясно – обичам жена си и наистина се гордея с нея.

Знам също това-онова за космическите технологии, наричани още „наука за ракетите“. Доста дебати са провеждани на чаша или две студена бира относно това на кого може да бъде признато, че разбира от „науката за ракетите“. Честно казано, аз малко се смущавам, когато хората ме смятат за специалист по ракетите, тъй като в моето съзнание това място е запазено за герои като Робърт Годард^А или Вернер фон Браун^В – те и двамата са истински гении в развитието на съвременната ракетна техника.

Алисън веднага ми напомня, че в моята кариера на космически инженер аз съм се занимавал с експериментални сателити, клапи за реактивни двигатели, а също и с анализ на ракетни двигатели и проектиране на контролни системи.

И точно на това място вие си задавате въпроса: „Тази книга нали беше за рая – защо тоя ни занимава със себе си?“ Разказвам всичко това, защото искам да подчертая, че имам критично мислене. Когато се сблъскам с някаква аномалия, не си правя прибързани изводи, а се опитвам внимателно, сериозно и рационално да си обясня какво всъщност се е случило. Също толкова сериозно и

---

^А Робърт Хъчингс Годард (1882–1945) – американски учен, един от пионерите в разработването на ракетни двигатели с течно гориво. Макар и да не среща широко признание приживе и идеите му дори да са били осмивани, днес той е признат за един от бащите на съвременните ракетни технологии. – Б.пр.

^В Д-р Вернер Магнус Максимилиан фон Браун (1912–1977) – немски учен, една от водещите фигури в нацистката ракетна програма „Фау-2“ по време на Втората световна война. След войната заминава за САЩ, където работи в секретни военни програми, а после се включва в работата на НАСА и не след дълго е избран за директор на Центъра за космически полети. Разработеният от него двигател „Сатурн-5“ задвижва ракетата, отвела американските астронавти на Луната. – Б.пр.

рационално се опитвам да разбера множеството интересни неща, които се случват в моя дом. Тук ви разказвам какво съм научил за Алисън и за работата ѝ на медиум, за да можете и вие на свой ред да чуете нейното послание и да го приемете присърце.

Способностите на Алисън като медиум са природен талант – дарба, както ще кажат някои. Тя не е развивала тези свои умения в някаква школа или училище. Все пак Алисън е шлифовала способностите си чрез практикуване – тя никога не е приемала посредствеността в какъвто и да е аспект. Талантът ѝ не е нещо тотално различно от това, което много други хора са имали и имат като преживявания в ежедневието си – само дето нейните усещания са по-ясни и по-конкретни.

Тъй като притежава тези способности откакто се помни, Алисън отдавна е наясно, че човешкото съзнание – каквото и да представлява то – надживява смъртта на тялото. Това знание е оказало огромно влияние върху оформянето на нейната личност. Идеята за рая при повечето от нас се изгражда единствено на основата на убежденията и вярата, докато на Алисън се налага да работи с тази идея в доста по-буквален смисъл.

Алисън е израснала с разбирането, че когато хората умрат, те остават тясно свързани със света на живите. Мъртвите са наблизко, макар че може и да са на милиони километри разстояние, защото рядко могат да бъдат видени или чути от своите живи близки. Още като дете Алисън била научена да вярва в един неосезаем, безпътен рай, описван с абстрактни понятия; влизането в този рай можело да стане само при спазване на множество строги правила... а в същото време тя ясно виждала починалите навсякъде около себе си. Ситуацията да бъде учена на едно, а да вижда с очите си нещо по-различно ще да е била доста объркваща за Алисън. За щастие тя успяла да се справи с това разминаване, като изградила непоколебимо самосъзнание и способност да се доверява на своите убеждения. За Алисън светът е ясен – черен и бял, без сиви тонове. Тя не живее по правила, а според това, което чувства че е правилно, защото се доверява на сърцето си.

Все пак с Алисън няколко пъти сме имали разговори от типа „А защо точно аз“. В такива разговори тя си задава въпроси за своята

дарба – защо я има, как ѝ е дадена... Последният път, когато това се случи, беше миналото лято. Беше неделя и ние бяхме отишли да поплуваме заедно с децата, а след това си направихме вкусно барбекю. Типично по американски аз изпичах кюфтета за сандвичи, докато Алисън приготвяше чудесна салата от макарони. Знаем една страхотна тайна рецепта за хамбургери, която Алисън обожава. Мисля, че всеки татко трябва да знае поне една такава рецепта – пък дори и тя да се изразява просто в добавянето на малко повече сос „терияки“ към телешкото. Моята рецепта е по-сложна и не включва сос „терияки“, но тя дава на моите хлапета да разберат, че ги обичам, защото отделям допълнително време да приготвя храната такава, каквато те я харесват. Фалън често ми помага в приготвянето на сандвичите. Веднъж тя постави щипка захар в соса – не казах на никого за това, но вечерта всички много харесаха вкуса на сандвичите. Така че сега дъщеря ми вече си има своя собствена тайна рецепта. (Моля ви, не ѝ казвайте, че съм споделил с вас тайната съставка на нейната рецепта!)

В края на този чудесен ден нашите деца решиха да излязат навън да си поиграят, докато ние с Алисън останахме във вътрешния двор, за да се насладим на чаша вино. Точно тогава започна разговорът „Защо точно аз“. Този въпрос не беше зададен под формата на оплакване, а по-скоро като начин да се открие смисълът. Алисън винаги търси причината за нещата, които се случват в живота ѝ. Аз на свой ред съм по-склонен да смятам, че някои неща просто се случват, без за това да има някаква специална причина. Отново и отново Алисън ми сочи как поредица от на пръв поглед случайни и несвързани помежду си събития, взети заедно, се оказват части от един цялостен план.

Напомних на Алисън, че – освен способностите ѝ на медиум – много други неща я правят специална. Тя е изключително интелигентна, красива жена, притежава силна воля и е искрена, великодушна, мъдра и млада по дух. Алисън е много цялостна и почтена личност. Нека обобщя – тя е най-добрият човек, когото познавам. Алисън е много точна в отношенията си – ако обещае нещо, непременно ще го изпълни. Тя обича да подчертава, че във вените ѝ тече каубойска кръв. Тя е родена и израсла във Финикс,

а хората от този край – особено по-възрастните – са известни с това, че държат на думата си, но аз мисля, че Алисън щеше да е такава, където и да се беше родила. Алисън е такава, каквато е, защото тя е просто себе си!

За да обясня това малко нелепо изказване, ще ви разкажа набързо какво се случило с Алисън, когато тя посетила Хавай в тийнейджърските си години. Тогава тя била на шестнадесет и след поредица от приключения се оказала на сърф доста далече от брега, а във водата около сърфа кръжала една голяма акула. В този момент Алисън обещала на Бог, че ако бъде спасена, тя ще прави това, което Той поиска от нея и ще „помага на хората“. Бог изпратил силно течение, което я отнесло към брега невредима. Той спазил своята част от уговорката и оттогава Алисън изпълнява своята. Когато казвам, че тя е „такава, каквато е“, имам предвид, че прави това, което Бог иска от нея, а „тя е просто себе си“ означава, че това е единственият начин за нея да спази дадената дума. Алисън е единственият човек, когото познавам, който спори с Бог. Това не означава, че тя е непочтителна. То означава, че Бог присъства във всеки един момент от живота на Алисън. Тя говори с Него, като отправя своите молитви и се вслушва в отговорите Му. Никога не ми е казвала, че Той ѝ говори директно, но много пъти ми е описвала как индиректно я насочва и поощрява. Понеже Алисън е честна, тя не крие от Бог, че понякога е нещастна или недоволна от това, което Той иска от нея. Първоначално това беше малко изнервящо, но после свикнах. Научих този урок от Алисън – бъди искрен със себе си и живеј със съзнанието, че нищо не можеш да скриеш от Бог.

Аз например знам, че татко продължава да присъства в живота ми, макар че почина преди повече от тринадесет години. Алисън е разговаряла с него по моя молба много пъти. Това, което искам да кажа е, че жена ми слуша какво казва моят починал ми баща и след това ми го предава. Тя е моят преводач и тълкувател. Зная, че татко ме чува и вече знам, че беглото усещане, че той е някъде наблизо около мен, което ме е спохождало през годините, е вярно. Сега, когато съм наясно, че баща ми е наоколо, вече не е необходимо Алисън да ми обяснява всичко в пълни подробности. Впрочем

и татко невинаги говори по начини, които изискват тълкуване. Така например понякога той мистериозно включва и изключва пожарната аларма. Безспорно най-впечатляващият знак за неговото присъствие бе фактът, че Фалън се роди на петата годишнина от смъртта му, и то точно в същата болница, в която той почина. При това тази болница не е най-близката до дома ни, ала Алисън смяташе, че там медицинският персонал се държи най-любезно. По онова време смятах, че татко е починал на 28-ми април, но се оказа, че това се е случило на 29 – мама ме информира, че всъщност той е починал след полунощ. Не знаех това преди появата на Фалън на този свят – и то направи раждането ѝ дори още по-специално събитие!

Знам също и кога тъстът ми е наблизко. Той беше изключителен човек и аз много го обичах. Моят тъст умее да прави така, че по радиото да зазвучи точно онази песен, от която имаш нужда в момента. Освен това много го бива в това да развеселява Алисън, да я прави щастлива. Ще ми се да го чувам по-добре – особено когато купувам подаръци за годишнината от нашата сватба или по други подобни поводи! Въпреки това съм сигурен, че ако успя да го чуя точно в този момент, той би ми казал: „Не слушай мен, а съпругата си – тя ще ти каже какво я прави щастлива!“

От брака си с Алисън съм научил, че идваме на този свят, за да живеем заедно и да се обичаме. Научил съм и защо е толкова важно да бъдеш себе си, да си честен, почтен и цялостен като личност. Научил съм още, че моят баща, дявоците и бабите ми и всички други мои предци са тук, близо до мен, защото ме обичат. Те могат да ходят къде ли не и да вършат други неща, но предпочитат често да ме навестяват. Както казва Алисън: „Ние сме техният рай.“ Докато пишех тази глава, аз предприех едно малко пътешествие, което ми помогна да осъзная, че всъщност знам какво е рай. Алисън е моят рай.